

Vandaag

Rechercheur van Dulmen wrijft over zijn stoppelbaardje.

'Tja, ik heb veel meegemaakt, maar dit slaat alles.'

Verbouwereerd bekijkt hij samen met zijn collega het tafereel op de grond.

Een vrouw van een jaar of vijfentwintig ligt voorover op het grindpad. Een man bevindt zich onder de vrouw, op zijn rug. De rechterarm van de vrouw is vooruitgestrekt. Ongeveer 35 centimeter van haar hand staat een jampotje met een doorzichtige gele vloeistof. Aan de voeten van de vrouw ligt een damesfiets. Een woerd ligt met gebroken nek half op het grindpad, half op het gras. Een vrouwtjeseend waggelt er snaterend omheen. In een opwelling loopt Van Dulmen naar het jampotje en voelt eraan. Hij kijkt achterom naar zijn collega, 'het is nog lauw.'

Dit is de dag, Monique weet het vanaf het moment dat ze haar ogen open doet. Ze staat op, doet de gordijnen open en laat haar ligbad vol met water lopen, terwijl ze een liedje van Klein Orkest neuriet.

Met een zelfverzekerde blik kijkt ze in de spiegel.

Vandaag zal ze niet meer aan de zijlijn staan, maar op de middenstip.

Uit haar klerenkast pakt ze de meest opvallende kleren die ze kan vinden. In een opwelling heeft ze ooit een roze broek gekocht, met een bijpassende, wijdvallende blouse. Het stond haar enig, aldus de verkoopster, het paste zo goed bij haar. Ze heeft de kleren nooit meer aangehad. Regelmatig stond ze met de blouse in haar handen, maar ze koos altijd weer voor de veilige weg. Een donkere rok, met een donkere trui. Het liefst met panty's. De inhoud van haar klerenkast is nagenoeg identiek aan die van haar moeder. Maar vandaag kan ze roze hebben.

Bart is gisteravond zo met zijn kleren aan in bed gestapt. Wel zo gemakkelijk toen hij vanmorgen opstond. Even zijn kop onder de kraan, een boterham achter de kiezen en op de fiets naar de gemeentekeet.

Toen de woerd wakker werd, strekte hij zijn poten en zijn nek. Even zijn snavel over zijn verenkleed en de dag kan beginnen. Een nieuwe dag met nieuwe kansen.

De buurman zegt gedag. Normaal zou Monique hem haast onmerkbaar toeknikken. Maar nu roept ze: 'Goedemorgen buurman, lekker weertje hè?' Vrolijk ziet ze hoe de man haar verbaasd aankijkt. Ze zwaait nog een keer en steekt de sleutel in het slot van haar fiets. Het slot is wat roestig geworden na al die jaren in de regen. Maar vandaag glijdt de sleutel als vanzelf in het gat en springt het slot los. Ze is niet eens verbaasd. Vandaag zal alles kloppen.

De zon schijnt, het gras is groen en de lente hangt in de lucht. Parmantig loopt de woerd langs de vijver. Op zulke dagen krijgt hij altijd zo'n opgeruimd gevoel van binnen. Zijn hart is dan te groot voor zijn lijf. Hij krijgt een enorme drang om te vliegen. Met krachtige vleugelslagen heft hij zich op vanuit het gras. Hoog in de lucht overziet hij zijn koninkrijk.

Vandaag gaat Monique naar de dokter voor een medische keuring. Gisteren is ze bij het uitzendbureau geweest. Vandaag begint haar nieuwe leven. Al krijgt ze een baan als schoonmaakster, putjesschepper of toiletjuffrouw, als ze maar werk heeft.

Het jampotje met ochtendurine houdt ze stevig vast in haar rechterhand.

Bart schoffelt lusteloos tussen de struiken. Had hij maar een vak geleerd, zoals zijn vader altijd zei. Maar leren ging hem niet goed af. Hij hing liever met zijn vrienden op straat. Waarom aan de toekomst denken als je nu kan genieten? Hé, daar is Monique, het chickie van zijn eerste zoen. Best een lekker ding trouwens met haar fleurige blouse en het losse haar.

De wind wappert door zijn veren. Trots heft de woerd zijn groene kop. Hij spot een vrouwtje. Sierlijk draait hij een bochtje en suist recht op zijn doel af. Het vrouwtje kijkt verschrikt om en vliegt de lucht in. Zonder te landen zet hij de achtervolging in. Ze speelt hard-to-get, het secreet...

Monique zwaait naar de gemeentjongens in het park. Vlakbij het fietspad schoffelt een jongeman in een blauwe overall. Ze ziet het als hij opkijkt. Het is Bart, de jongen van de basisschool. Bart, op wie ze heimelijk verliefd was. De jongen die haar een gulden gaf in ruil voor een zoen. Bart die haar later uitlachte, toen zijn vrienden bij hem waren en hij zijn geld terug eiste. "Hé Monique," roept hij enthousiast. Maar ze doet of ze hem niet hoort.

Maar dat zal hem niet gebeuren. Niet bij Bart, de grote vrouwenversierder. Ze zal hem op z'n minst gedag moeten zeggen. Voordat hij het zelf door heeft steekt hij zijn schoffel naar voren. Als vanzelf komt het gereedschap tussen de spaken van Moniques fiets. Voordat ze tijd heeft om te gillen wordt ze gelanceerd.

De vrouwtjeseend vliegt hoog en dan weer laag om de woerd te ontwijken. Ze vliegt rakelings langs de grond om dan weer bijna de boomtoppen aan te raken. Hij zou grinniken als hij geen woerd was, wat zit die meid hem op te fokken...

Haar voorwiel stukt en Monique vliegt over het stuur. Het jampotje, toch al een beetje glibberig, glipt uit haar hand. Terwijl Monique door de lucht vliegt komt het potje op het gras terecht waar het even rondtolt. Ze wordt afgeleid door een bruine streep die tussen Bart en haar door lijkt te vliegen. Meteen daarop voelt ze een enorme pijn aan de linkerkant van haar hoofd. Het laatste wat haar hersens registreren is blauw.

Als de ultieme liefdesverklaring komt Monique op hem toevliegen. Dus toch. Bart laat de schoffel los en opent zijn armen. Zodra ze hem raakt valt hij achterover. Zijn hoofd klapt op de grond. Het laatste wat hij ziet is roze.

Met gevaar voor eigen leven vliegt ze tussen twee mensen door. Ergens is de woerd wel trots op zijn stoere eendenvrouwtje. Hij doet zijn ogen dicht en maakt een duik in het diepe. Dan komt er een abrupt einde aan zijn vlucht en hoort hij een droge knak.